

Sygn. akt II W 921/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19.12.2017 r. i 19.01.2018 r.

sprawy przeciwko

A. S. urodz. (...) w O.

syna J. i H. z d. W.

obwinionego o to, że: w dniu 26 sierpnia 2017 r. o godz. 15:30 w L. na ulic (...), kierując motocyklem marki H. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezachowanie należytych środków ostrożności w wyniku czego uderzył w ławkę przystankową,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

orzeka

I. Uznaje obwinionego A. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 500 (pięćset) złotych grzywny.

II. Na podstawie art.118 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 150 (stu pięćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II W 921/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 19 stycznia 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony A. S. w dniu 26 sierpnia 2017 r. jechał motocyklem marki H. (...) o nr rej. (...) w L., około godziny 15.30 przyjeżdżał ulicą (...), od strony ul. (...) w stronę ul. (...) I. Oskarżony nie zachował wymaganej ostrożności przy prowadzeniu motocykla i na łuku drogi zjechał na chodnik, a następnie uderzył motocyklem w ławkę na przystanku autobusowym.

Dowód:

- zeznania P. S. (1) (k.11v-12,44v-45),

- zeznania R. S. (k.18v-19,49),
- częściowo wyjaśnienia obwinionego (k.44v),
- protokoły oględzin (k.5,6),
- szkic miejsca zdarzenia drogowego (k.7).

Obwiniony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.15). Podczas rozprawy również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.44v). Stwierdził, że jechał motocyklem, miał pękniętą dźwignię zmiany biegów, która pękła w czasie jazdy, chciał się zatrzymać, ale stracił równowagę na piasku. Nie uderzył w ławkę, a zatrzymał się około 10 metrów od niej.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w tej części, w której podał, że jechał w dniu zdarzenia motocyklem ulicą (...) i utracił panowanie nad pojazdem. Ta część wyjaśnień obwinionego znajduje potwierdzenie w zeznaniach P. S. (1) (k.11v-12,44v-45),

R. S. (k.18v-19,49) i nie budzi wątpliwości. Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień obwinionego, w której podał, że nie uderzył motocyklem w ławkę przystankową. Ta część jego wyjaśnień jest bowiem nielogiczna i sprzeczna z zeznaniami P. S. (1) (k.11v-12,44v-45), R. S. (k.18v-19,49) oraz protokołami oględzin (k.5,6) i szkicem miejsca zdarzenia drogowego (k.7). Funkcjonariusze Policji wiedzieli jak obwiniony stracił panowanie nad motocyklem, następnie stracili go na chwilę z pola widzenia, bo zasłoniły go rośliny, udali się w kierunku dokąd on odjechał i zobaczyli, że obwiniony znajdował się wraz z motocyklem niedaleko uszkodzonej ławki. Nie jest możliwe, by obwiniony nie uderzył w tą ławkę, tym bardziej, że potwierdzają to protokoły oględzin zarówno motocykla (k.5) jak i ławki (k.6).

P. S. (1) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.11v-12), iż około godziny 15.30 przebywał w radiowozie zaparkowanym nieopodal Starostwa Powiatowego w L.. Od strony Osiedla (...) nadjechał motocykl, jego kierowca stracił panowanie nad ruchem pojazdu. Motocyklista zniknął im z oczu, bo widoczność zasłoniła roślinność, po chwili usłyszeli odgłos uderzenia. Pojechali w tamtym kierunku, niedaleko znaleźli motocyklistę przy przewróconym motocyklu, w bliskiej odległości znajdowała się uszkodzona ławka. Podczas rozprawy zeznał (k.44v-45), iż nie pamiętał zdarzenia, podtrzymał wcześniejsze zeznania, podał, że motocykl znajdował się bezpośrednio przy ławce. Motocykl wyglądał jakby przed chwilą został uszkodzony, bo wyciekał z niego olej.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach R. S. (k.18v-19,49), protokołach oględzin motocykla i ławki (k.5,6), a także szkicu miejsca zdarzenia (k.7).

Świadek R. S. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.18v-19), że pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym, wraz z P. S. (2). Zobaczyli motocyklistę nadjeżdżającego ulicą (...), poruszał się on z dużą prędkością i stracił panowanie nad ruchem pojazdu. Motocyklista przejechał obok nich i zniknął im z oczu, po chwili usłyszeli huk i pojechali sprawdzić co się stało. Zauważyli motocyklistę, który im ominął, motocykl nadal miał uruchomiony silnik, nosił ślady uszkodzenia, w pobliżu znajdowała się ławka, która nosiła ślady uszkodzenia. Podczas rozprawy zeznał (k.49), iż zdarzenie miało miejsce przy ulicy (...) w L., zauważyli nadjeżdżający motocykl, którego kierujący wpadł w poślizg, pojechali za nim, motocyklista stał przy przystanku, obok niego znajdowała się uszkodzona ławka.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w zeznaniach P. S. (2), wiarygodnej części wyjaśnień obwinionego oraz protokołach oględzin motocykla i ławki (k.5,6), a także szkicu miejsca zdarzenia (k.7). Nadmienić należy, że świadek jest funkcjonariuszem Policji i nie był w żaden sposób zainteresowany w rozstrzygnięciu sprawy.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wymienionych na k. 49v zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym wymaga przestrzegania jego zasad, zachowania rozwagi i ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Obwiniony prowadził motocykl w ruchu drogowym, przejeżdżał ulicą i miał skrócić na łuku drogi w lewo (por. szkic z k.7). Podczas tej czynności obwiniony naruszył jeden z warunków bezpiecznego korzystania z drogi publicznej, poprzez spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co wynika z treści art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony powinien upewnić się, że może ten manewr wykonać bezpiecznie, nie wyjeżdżając poza jezdnię.

Obwiniony powinien był korzystać z drogi publicznej ostrożnie i bezpiecznie, bacząc by nie zagrozić bezpieczeństwu innych uczestników ruchu drogowego. W szczególności do jego obowiązku należało upewnienie się, czy mógł bezpiecznie przejechać przez zakręt i nie stworzyć przez to sytuacji zagrażającej bezpieczeństwu w ruchu. Skutkiem niezachowania przez obwinionego wymaganej ostrożności było to, że motocykl obwinionego uszkodził ławkę przystankową, która znajdowała się na chodniku (por. k.7).

Czyn obwinionego należy zakwalifikować jako wykroczenie z art. 86 § 1 k.w., gdyż polegał na tym, że naruszył obowiązujące zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w tym ruchu.

Obwiniony ma 46 lat, jest żonaty, zdobył wykształcenie średnie, ma na utrzymaniu dwoje dzieci, pracuje w piekarni i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie około 2.800 złotych miesięcznie (oświadczenie z k. 14,44), nie był karany sędownie (k.40), nie popełnił wcześniej wykroczeń w ruchu drogowym (k.38).

Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był mały, gdyż obwiniony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stworzył przez to realne zagrożenie bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Stopień winy obwinionego również nie był mały, gdyż następstwem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było spowodowanie uszkodzenia ławki przystankowej, a gdyby w pobliżu jezdni znajdowały się wówczas jakieś osoby, to skutki zdarzenia mogły być tragiczne.

Kara powinna przekonać obwinionego i ogół społeczeństwa, że popełnianie wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób korzystać z dróg publicznych by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Obwiniony naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, spowodował przez to uszkodzenie ławki na chodniku (k.5-7). Kara powinna przekonać obwinionego, że należy unikać zagrożeń bezpieczeństwa w ruchu drogowym i tak korzystać z dróg publicznych, by unikać podobnych zdarzeń w przyszłości.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim brak rozwagi i ostrożności przy manewrze skrętu w lewo, natomiast jako okoliczności łagodzące uwzględniono niekaralność obwinionego (k.40) i nie popełnienie przez niego wcześniej wykroczeń w ruchu drogowym (k.38).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara

500 złotych grzywny. Kara ta powinna przekonać obwinionego, że udział w ruchu drogowym wymaga rozsądku i przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniony ma stałe, niemałe dochody. Powinien zatem zwrócić poniesione na rozpoznanie sprawy koszty, które nie powinny być przerzucane na ogół społeczeństwa, wobec czego Sąd zasądził je od niego.